

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.181 van 7 november 2011
in de zaak A. 196.960/IX-6862**

In zake : Bart KNAEPS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frank Judo
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

BELGOCONTROL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jérôme Sohier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing nr. 2649 van de afgevaardigd bestuurder van Belgocontrol van 14 januari 2010 om een einde te stellen aan het mandaat dat werd toegewezen aan Bart Knaeps, eerstaanwezend ingenieur bij Belgocontrol, bij beslissing nr. 1596 van 24 januari 2006.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2011.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Frank Judo verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Manoël De Keukelaere, die loco advocaat Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is eerstaanwezend ingenieur in statutair dienstverband bij Belgocontrol.

Bij besluit nr. 10.532 van de minister van Verkeerswezen van 4 maart 1987 wordt hij toegelaten tot de stage in de hoedanigheid van ingenieur bij de toenmalige Regie der Luchtwegen, vanaf 16 februari 1987.

Bij besluit nr. 11.232 van dezelfde minister van 18 mei 1989 wordt hij vast benoemd in de genoemde hoedanigheid, vanaf 1 mei 1989.

Bij besluit nr. 11.831 van 12 maart 1991 wordt de verzoeker benoemd in de graad van eerstaanwezend ingenieur.

3.2. Op 1 november 2002 treedt een nieuw administratief statuut van de ambtenaren van Belgocontrol in werking. Artikel 89 van het statuut bevat een overgangsbepaling die inhoudt dat de ambtenaren die bij de inwerkingtreding van het statuut een mandaat uitoefenen, worden beschouwd als aangewezen tot mandaathouder in de betrokken functie tot 31 december 2005.

Ter uitvoering van de laatstgenoemde bepaling wordt de verzoeker bij beslissing nr. 658 van de afgevaardigd bestuurder van Belgocontrol van 4 juni 2003 aangewezen tot mandaathouder. Het mandaat vangt aan op 1 november 2002 en verstrijkt uiterlijk op 31 december 2005.

3.3. Op grond van artikel 54 van het voormelde statuut wordt een mandaatfunctie ingesteld van “Projectleider VCS-b”. Deze functie heeft betrekking op de realisatie van het “Voice Communication System-b project” (hierna: VCS-b project) voor het nieuwe nationale centrum voor luchtverkeersleiding (CANAC2). Volgens de functiebeschrijving moet de projectleider VCS-b de “organisatie verzekeren van projectteams en het leiden ervan voor de uitvoering van investeringsprojecten betreffende vocale communicaties ten voordele van interne of externe klanten/partners in het domein van de operationele luchtverkeersleiding”.

3.4. Bij beslissing nr. 1596 van de afgevaardigd bestuurder van 24 januari 2006 wordt de verzoeker aangewezen tot mandaathouder (manager) in de voormelde functie van projectleider VCS-b. Het mandaat vangt aan op 1 januari 2006 en eindigt uiterlijk op 31 december 2011.

3.5. Bij besluit nr. 2649 van 14 januari 2010 stelt de afgevaardigd bestuurder van Belgocontrol een einde aan het mandaat van de verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]

Gelet op de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven;

Gelet op het koninklijk besluit van 2 april 1998 tot hervorming van de beheersstructuren van de luchthaven Brussel-Nationaal;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 augustus 1998 tot goedkeuring van het beheerscontract tussen de Staat en de Regie der Luchtwezen;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 augustus 1998 tot indeling van de Regie der Luchtwezen als autonoom overheidsbedrijf;

Gelet op het administratief statuut van de ambtenaren van Belgocontrol en inzonderheid artikel 56, zoals in voege sinds 1 november 2002;

Gelet op de beslissingen nr. 658 van 4 juni 2003 en nr. 1596 van 24 januari 2006 houdende de aanwijzing tot mandaathouder van de h. KNAEPS Bart G.L. voor de periode van 1 november 2002 tot en met 31 december 2011;

BESLIST :

Enig artikel. – Op 14 september 2010 wordt een einde gesteld aan het mandaat toegewezen aan de h. KNAEPS Bart G.L., eerstaanwezende ingenieur bij Belgocontrol, bij beslissing nr. 1596 van 24 januari 2006 mits een opzeggingstermijn van 8 maanden ingaande op 14 januari 2010.

[...]”

Deze beslissing wordt aan de verzoeker meegedeeld met een brief van 14 januari 2010. De inhoud van deze begeleidende brief luidt als volgt:

“[...]

Bij wijze van huidig schrijven wens ik u op de hoogte te brengen van mijn beslissing om vroegtijdig een einde te stellen aan het mandaat dat u werd toegekend bij wijze van beslissing nr. 1596 van 24 januari 2006 in het kader van het VCS-b project.

Overeenkomstig artikel 56, §1 van het Administratief Statuut van de ambtenaren van Belgocontrol wordt het mandaat beëindigd middels het respecteren van een opzeggingstermijn ten belope van 8 maanden ingaand op 14 januari 2010.

Het voorgaande wordt bevestigd bij beslissing nr. 2649 van 14 januari 2010, waarvan u een voor eensluidend verklaard afschrift in bijlage bij huidig schrijven vindt.

Met ingang van 1 oktober 2010 zal uw wedde opnieuw uitbetaald worden overeenkomstig de weddeschaal 12g, dewelke verbonden is aan uw graad van Ea ingenieur.

Het VCS-b project is inmiddels in zijn eindfase gekomen en werd overgeheveld naar de dienst DGE/E/Voice voor verdere opvolging op vlak van onderhoud. In aansluiting hierop komt de facto een einde aan uw verantwoordelijkheden en activiteiten als projectleider van het VCS-b project en zal u de functie Support CNS/ATM/MET systemen opnemen binnen de dienst van de heer Martial Malchair.

[...]"

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunten van de partijen

4. De verwerende partij betwist in een exceptie het belang van de verzoeker bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring. Aangezien het project waarop het mandaat betrekking had, in zijn eindfase was gekomen, werd het mandaat zonder voorwerp. De verzoeker werd om die reden overgeheveld naar een andere dienst voor “verdere opvolging op vlak van onderhoud”. Het handhaven van het mandaat voor het aflopende project zou onverantwoord zijn. De benoeming van de verzoeker als eerstaanwezend ingenieur wordt bovendien niet beroerd door de bestreden beslissing. De verzoeker blijft nog steeds actief binnen de functie waarin hij statutair is benoemd.

De verzoeker zet bovendien niet uiteen wat het voordeel is dat hij nastreeft. Het mandaat werd beëindigd met eerbiediging van de geldende opzegtermijn. Tegelijkertijd werd aan de verzoeker meegedeeld dat hij de functie Support CNS/ATM/MET-systemen zou opnemen binnen de dienst Voice Communications. De beëindiging van het mandaat impliceert dus niet dat de verzoeker werkloos zou zijn.

De maatregel vindt zijn verantwoording onder meer in het belang van de dienst en in het zuinigheidsbeginsel. Men kan dan ook niet zomaar aannemen dat de bestreden beslissing grievend zou zijn voor de verzoeker. Daaruit volgt dan weer dat zij niet voor vernietiging vatbaar is.

5. De verzoeker repliceert dat hij wel degelijk belang heeft bij het beroep. Als ambtenaar heeft hij om evidente redenen een persoonlijk belang bij betwistingen met betrekking tot zijn eigen rechtspositie. Het gegeven dat een personeelslid na de beëindiging van een aan hem toegewezen mandaat in dienst

blijft bij dezelfde overheid, doet op zich geen afbreuk aan zijn belang om de beëindiging van dat mandaat te betwisten, ook niet wanneer de betrokkene nadien dezelfde wedde blijft ontvangen. De verzoeker benadrukt dat hij zelfs een belangrijk financieel nadeel ondervindt door de bestreden beslissing, nu het mandaat aan een hogere weddeschaal was gekoppeld. Op zijn minst heeft de verzoeker een moreel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Uit de toelichting bij het tweede middel blijkt immers dat het mandaat niet werd afgeschaft, wat voor derden de indruk wekt dat de beëindiging ervan overeenkomstig artikel 56, § 1, van het administratief statuut het gevolg was van een onvoldoende presteren of van het niet bereiken van concrete prestatiedoelstellingen.

Beoordeling

6. Het rechtens vereiste belang bij een beroep tot nietigverklaring houdt onder meer in dat de verzoeker door de bestreden beslissing een rechtstreeks, persoonlijk en zeker nadeel moet lijden, dat de vernietiging van die beslissing kan verhelpen. De gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker met andere woorden een voordeel kunnen opleveren, dat rechtstreeks uit de vernietiging moet voortvloeien.

Te dezen beroept de verzoeker zich op een financieel belang dat door de verwerende partij niet wordt betwist. De afschaffing van het mandaat waarin de verzoeker was benoemd, wordt overigens in het tweede middel in vraag gesteld. In de gegeven omstandigheden kan de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoeker wel degelijk enig voordeel verschaffen.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

7. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing nergens de feitelijke motieven vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Enkel in de begeleidende brief wordt ingegaan op de feitelijke gegevens, terwijl die brief per hypothese eerst na de bestreden beslissing werd opgesteld. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt in dat de juridische en feitelijke motieven moeten worden opgenomen in de beslissing zelf. Aangezien de bestreden beslissing zelf geen feitelijke motieven vermeldt, is de motivering ervan niet afdoende in de zin van artikel 2 van de voormelde wet.

8. De verwerende partij betwist vooreerst het belang van de verzoeker bij dit middel, aangezien een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de verwerende partij dezelfde beslissing opnieuw neemt en daarbij de feitelijke motieven in de begeleidende brief in de beslissing zelf opneemt. De verwerende partij kan immers niet anders dan de afschaffing en de beëindiging van de mandaatfunctie te bevestigen, gelet op de implementatie van het project waarvoor de verzoeker verantwoordelijk was.

Ten gronde stelt de verwerende partij dat de verzoeker enkel de formele motiveringsplicht viseert en dat hij erkent kennis te hebben van de feitelijke en de juridische motieven. De verzoeker beklaagt er zich enkel over dat de feitelijke motieven niet in de bestreden beslissing zelf werden opgenomen, maar in een begeleidende brief, terwijl er geen enkele reden is om de

begeleidende brief los van de bestreden beslissing op zich te beschouwen, nu die brief van dezelfde datum is als de bestreden beslissing en eveneens door de afgevaardigd bestuurder werd ondertekend. Op de feitelijke motieven als dusdanig formuleert de verzoeker overigens geen kritiek.

9. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat hij helemaal geen kennis heeft van de feitelijke motieven van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt. Aangezien de begeleidende brief met de zogenaamde feitelijke motieven per hypothese eerst na de bestreden beslissing werd opgesteld, kan de verzoeker niet met zekerheid uitmaken of die feitelijke motieven al dan niet relevant zijn geweest bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Dit betekent niet dat de verzoeker kennis kreeg van de werkelijke motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag lagen. Aangezien hij de feitelijke motieven niet kent, kan de verzoeker zich niet beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht. De feitelijke motieven moeten overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in de bestreden beslissing zelf worden opgenomen en niet in een begeleidende brief. Het normdoel wordt niet bereikt door achteraf, nadat de bestreden beslissing is genomen, motieven ter staving aan te voeren. Door dat totale gebrek aan feitelijke overwegingen is de motivering bovendien niet afdoende in de zin van artikel 2 van de voormelde wet. De verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad van State waarin de feitelijke motieven berustten op gegevens die hadden geleid tot de bestreden beslissing en waarvan de betrokkene kennis had genomen vóór de totstandkoming van die beslissing. Dat is hier echter niet het geval. Het aanvaarden van motieven die, zoals hier het geval is, achteraf worden aangevoerd, zou de formele motiveringsplicht overigens volledig uithollen.

De gegrondheid van de feitelijke motieven die achteraf werden aangevoerd, kan overigens in vraag worden gesteld. De implementatie van het project met betrekking tot het VCS-b-systeem maakt het mandaat van de verzoeker geenszins overbodig. De projectleider blijft ook na het verstrijken van de garantieperiode verantwoordelijk voor aanpassingen of bijwerkingen van het

systeem, die er ook effectief zijn. De verzoeker verwijst ter zake naar verscheidene projecten die zich in de implementatiefase bevinden of net de fabrieksgoedkeuring achter de rug hebben en nu worden geleid door of toegewezen aan een andere persoon, aanpassingen van het VCS-b-systeem voor het gebruik van “Voice over IP” of de integratie van het militair luchtverkeer in CANAC2. Er waren bijgevolg wel degelijk redenen om het mandaat te behouden.

10. In zijn laatste memorie herhaalt de verzoeker nog dat de begeleidende brief met de zogenaamde feitelijke motieven per hypothese eerst na de bestreden beslissing werd opgesteld, waardoor de verzoeker niet met zekerheid kan uitmaken of die brief al dan niet relevant is geweest bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan zeer duidelijk worden opgemaakt dat juridische en de feitelijke motieven in de beslissing zelf moeten voorkomen. Het doel van de motiveringsplicht wordt ook niet bereikt door achteraf, nadat een beslissing werd genomen, motieven ter staving aan te voeren.

Overigens betwist de verzoeker wel de feiten die worden aangevoerd om de bestreden beslissing te schragen. Aangezien de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om het mandaat van de verzoekende partij te behouden, kunnen de motieven die worden vermeld in de begeleidende brief de bestreden beslissing niet zonder meer verantwoorden.

Beoordeling

11. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, heeft de verzoeker wel degelijk belang bij het middel. Zoals reeds werd uiteengezet bij de beoordeling van de exceptie bij het beroep tot nietigverklaring (nr. 6), staat immers niet vast dat het mandaat waarin de verzoeker was benoemd, afgeschaft zal worden. De verwerende partij is daartoe ook niet juridisch verplicht. De verwerende partij beschikt bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid om de

verzoeker al dan niet in het betrokken mandaat te behouden tot de oorspronkelijke einddatum ervan op 31 december 2011.

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze, teneinde de bestuurd in staat te stellen te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt. De formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de beslissing zelf moeten blijken.

Er kan worden aangenomen dat aan de voormelde doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan, indien de bestuurd desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Wanneer een bestuurd langs een andere weg dan de bestuurshandeling de motieven ervan kent, kan hij er zich immers met kennis van zaken tegen verweren en is hij niet geschaad in zijn belangen door de afwezigheid van de formele motivering in het besluit zelf.

13. Met de verzoeker moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing als dusdanig geen feitelijke overwegingen bevat. In de brief van 14 januari 2010, die niet alleen dateert van vóór het instellen van het onderhavige beroep door de verzoeker, maar bovendien ook de brief is waarmee de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis werd gebracht, wordt evenwel gewag gemaakt van de volgende feitelijke gegevens:

“Het VCS-b project is inmiddels in zijn eindfase gekomen en werd overgeheveld naar de dienst DGE/E/Voice voor verdere opvolging op vlak van onderhoud. In aansluiting hierop komt de facto een einde aan uw verantwoordelijkheden en activiteiten als projectleider van het VCS-b project en zal u de functie Support CNS/ATM/MET systemen opnemen binnen de dienst van de heer Martial Malchair.”

De stelling van de verzoeker dat deze overwegingen “per hypothese” eerst na de bestreden beslissing zijn opgesteld, neemt niet weg dat ze uitgaan van dezelfde overheid die de bestreden beslissing heeft genomen en dat ze hem samen met de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht. In die omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de verzoeker in het duister tastte omtrent de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. Het ontbreken van feitelijke overwegingen in de bestreden beslissing zelf heeft de verzoeker niet verhinderd zich er met kennis van zaken tegen te verweren, zodat hij er niet door geschaad is in zijn belangen.

14. Het middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 56, § 1, van het administratief statuut van Belgocontrol, minstens van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat ook de schending wordt aangevoerd van het beginsel van het parallellisme der vormen.

De verzoeker argumenteert dat er volgens artikel 56, § 1, van het voormelde administratief statuut slechts drie hypothesen zijn waarin een mandaat vroegtijdig kan worden beëindigd, namelijk het niet bereiken van concrete prestatiedoelstellingen door de mandaathouder, het onvoldoende presteren van de mandaathouder of de afschaffing van de mandaatfunctie. Te dezen zou er hooguit sprake kunnen zijn van het afschaffen van de mandaatfunctie, maar de verzoeker heeft alvast geen kennis van een expliciete beslissing van de afgevaardigd bestuurder in die zin. Het administratief statuut bepaalt niets over de afschaffing van een mandaatfunctie, doch op grond van het beginsel van het parallellisme der vormen kan worden aangenomen dat een

afschaffing van een mandaat op dezelfde wijze moet gebeuren als de inrichting ervan, namelijk door een (expliciete) beslissing van de afgevaardigd bestuurder, die wordt meegedeeld aan het paritair comité. Van een dergelijke beslissing is evenwel geen sprake in het bestreden besluit.

Ofwel werd dit afschaffingsbesluit niet vermeld in de bestreden beslissing, en dan is deze beslissing niet afdoende gemotiveerd; ofwel bestaat er geen afschaffingsbesluit of werd het niet meegedeeld aan het paritair comité, en dan ontbreekt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het mandaat van de verzoeker.

16. In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker daar nog aan toe dat er wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van het beginsel van het parallellisme van de vormen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt. Dit in de rechtspraak van de Raad van State erkende beginsel houdt in dat de overheid die bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling ook de overheid is die bevoegd is om een einde te maken aan de gevolgen van die beslissing en dat die overheid daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen. Nu de afgevaardigd bestuurder geen uitdrukkelijke beslissing genomen heeft om het mandaat van de verzoeker af te schaffen, kan de bestreden beslissing of de begeleidende brief ook niet worden beschouwd als een dergelijke beslissing in de zin van artikel 56, § 1, van het administratief statuut. Op grond van artikel 54, § 2, van het statuut is in geval van een beslissing tot afschaffing van het betrokken mandaat bovendien een mededeling vereist aan het paritair comité. Overigens valt niet in te zien hoe de begeleidende brief, die noodzakelijkerwijs tot stand is gekomen na de redactie van de bestreden beslissing, als een dergelijke afschaffingsbeslissing zou kunnen gelden, aangezien het mandaat van de verzoeker dan zou worden afgeschaft nadat het mandaat reeds door de bestreden beslissing beëindigd was in hoofde van de verzoeker, hetgeen impliceert dat er voor de bestreden beslissing alleszins geen rechtsgrond voorhanden was.

17. In zijn laatste memorie herhaalt de verzoeker nog dat de veronderstelde afschaffingsbeslissing, die noodzakelijkerwijs tot stand is gekomen na de redactie van de bestreden beslissing, niet werd meegedeeld aan het paritair comité. Dit komt neer op de schending van een substantieel vormvereiste, waarbij de verzoeker wel degelijk belangenschade heeft geleden, aangezien het paritair comité zich kon uitspreken over de beëindiging van het betrokken mandaat, met inbegrip van de gronden ervan en van de financiële gevolgen voor de betrokken mandaathouder. Het vormvereiste zou zonder enige inhoud zijn indien het paritair comité die mogelijkheid niet zou hebben. De verzoeker had er dan ook alle belang bij dat het paritair comité de verwerende partij om bijkomende uitleg kon vragen, hetgeen de verwerende partij ertoe had kunnen brengen haar beslissing te heroverwegen of op zijn minst beter te motiveren.

Beoordeling

18. Met de verzoeker moet worden vastgesteld dat de schending van het beginsel van het parallellisme der vormen wel degelijk kan worden aangevoerd zonder dat daarbij de samenhang vereist is met de schending van een andere bepaling, aangezien het aangehaalde beginsel wel degelijk een algemeen rechtsbeginsel is met de betekenis zoals die door de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord wordt uiteengezet.

19. Artikel 56, § 1, van het administratief statuut van Belgocontrol luidt als volgt:

“Art. 56. § 1. De afgevaardigd bestuurder kan een einde stellen aan het mandaat, mits het respecteren van een opzeggingstermijn gelijk aan één maand per begonnen jaar mandaatanciënniteit, indien de mandaathouder onvoldoende presteert, de concrete prestatiedoelstellingen niet bereikt of indien de mandaatfunctie wordt afgeschaft.
[....]”

Door de partijen wordt niet betwist dat de bestreden beslissing niet is ingegeven door onvoldoende prestaties van de mandaathouder of door het niet bereiken van de concrete prestatiedoelstellingen. Hieruit volgt dat, om verenigbaar te kunnen zijn met de aangehaalde bepaling, de bestreden beslissing moet berusten op de afschaffing van de mandaatfunctie, hetgeen ook uit de begeleidende brief van 14 januari 2010 kan worden opgemaakt.

Tevens moet worden vastgesteld dat het administratief statuut van de ambtenaren van Belgocontrol geen regeling bevat met betrekking tot de afschaffing van een mandaatfunctie. De artikelen 54 en 55 van het statuut bevatten evenwel de volgende bepalingen met betrekking tot de mandaatfunctie:

“Art. 54. § 1. Het mandaat is de aanwijzing van een ambtenaar, door de afgevaardigd bestuurder, in een bepaalde betrekking tot het voltijds uitoefenen van een functie als manager, afdelingshoofd of deskundige, zonder wijziging van graad, gedurende een hernieuwbare termijn van zes jaar. De aangewezen ambtenaar is mandaathouder.

§ 2. De functies die in aanmerking komen voor een uitoefening door middel van een mandaat worden bepaald door de afgevaardigd bestuurder. Van elke mandaatfunctie wordt een functieomschrijving en een competentieprofiel opgemaakt en een mandaatschaal bepaald. Deze informatie wordt meegedeeld aan het paritair comité, onverminderd het verloop van de aanwijzingsprocedure.

§ 3. Om aangewezen te worden voor de uitoefening van een mandaat moet de ambtenaar een functie van niveau 1 uitoefenen, en zich in de administratieve stand dienstactiviteit bevinden.

Art. 55. § 1. Met het oog op een selectie van kandidaten zal er een oproep tot de kandidaten zijn. Het bekendmaken van de vacature zal de functieomschrijving omvatten van de mandaatfunctie, de omschrijving van het competentieprofiel waaraan de kandidaat dient te voldoen en de mandaatschaal op basis waarvan het mandaat zal worden verloond.

§ 2. Het mandaat wordt toegewezen aan de meest geschikte kandidaat. [...]

§ 3. Na vergelijkende selectie gebeurt de toewijzing van het mandaat door de afgevaardigd bestuurder.”

In de beslissing nr. 1596 van de afgevaardigd bestuurder van 24 januari 2006 tot toewijzing van het mandaat “projectleider VCS-b” aan de verzoeker wordt voorts uitdrukkelijk verwezen naar artikel 54 van het statuut. De

partijen betwisten niet dat deze bepaling werd gevolgd voor de inrichting van de voormelde mandaatfunctie. Het door de verzoeker aangehaalde beginsel van het parallellisme der vormen impliceert dat, nu er geen andersluidende bepaling voorkomt in het statuut met betrekking tot de afschaffing van een mandaatfunctie, het aan de afgevaardigd bestuurder staat om te bepalen of een mandaatfunctie in aanmerking komt om te worden afgeschaft en om deze informatie mee te delen aan het paritair comité. Daarbij moet worden aangestipt dat het statuut geen nadere vormelijke vereisten inhoudt, zoals de vorm die die beslissing moet aannemen.

20. Zoals reeds werd uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel (nr. 13) is de brief van 14 januari 2010 de brief waarmee de bestreden beslissing van dezelfde datum aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. De stelling van de verzoeker dat deze overwegingen “per hypothese” eerst na de bestreden beslissing zijn opgesteld, neemt niet weg dat ze uitgaan van dezelfde overheid die de bestreden beslissing heeft genomen en dat ze hem samen met de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht. De latere bewering van de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie dat de brief zelfs “noodzakelijkerwijs tot stand is gekomen na de redactie van de bestreden brief”, wordt niet nader onderbouwd en wordt alleszins door de voormelde feitelijke gegevens tegengesproken.

In de gegeven omstandigheden moet worden aangenomen dat de bestreden beslissing en de begeleidende brief van 14 januari 2010 samen beschouwd ook de beslissing inhouden van de afgevaardigd bestuurder dat de betrokken mandaatfunctie in aanmerking komt om te worden afgeschaft, overeenkomstig artikel 54, § 2, van het statuut, met toepassing van het beginsel van het parallellisme der vormen.

21. Uit de gegevens van het dossier kan niet worden opgemaakt dat de afschaffing van de betrokken mandaatfunctie aan het paritair comité werd meegedeeld, zoals artikel 54, § 2, van het statuut voorschrijft. De aangehaalde

bepaling schrijft evenwel geen sanctie voor in geval van miskenning van dit vormvereiste. Opdat de miskenning ervan de nietigheid van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben, moet alleszins blijken dat de verzoeker erdoor in zijn belangen is geschaad.

De mededeling van de beslissing tot afschaffing van de betrokken mandaatfunctie aan het paritair comité heeft alleszins niet tot gevolg dat het paritair comité met deze beslissing moet instemmen of er een advies over moet geven vooraleer deze beslissing uitwerking kan krijgen. De door de verzoeker in zijn laatste memorie aangehaalde mogelijkheid dat de bespreking in het paritair comité kan leiden tot een heroverweging van deze beslissing doet daar geen afbreuk aan, aangezien de verwerende partij allerminst verplicht is tot een dergelijke heroverweging. Het valt dan ook niet in te zien hoe de niet-mededeling van de beslissing tot afschaffing van de betrokken mandaatfunctie aan het paritair comité als dusdanig enig nadeel kan inhouden voor de rechtspositie van de verzoeker en, bijgevolg, hoe eruit kan worden besloten tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

22. Zoals reeds is uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel (nr. 13), werd de verzoeker niet in zijn belangen geschaad door het gegeven dat de bestreden beslissing als dusdanig geen melding maakt van de beslissing tot afschaffing van de betrokken mandaatfunctie, aangezien die beslissing op afdoende wijze blijkt uit de begeleidende brief van 14 januari 2010 waarmee hem de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Uit die beslissing tot afschaffing van de betrokken mandaatfunctie vloeit ook de beslissing voort om het mandaat van de verzoeker te beëindigen. De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in de gegeven omstandigheden niet worden aangenomen.

23. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche